

skrides, da havde foreslaaet, at dette Ekstra-Tillæg saa til Gengæld nedsattes fra 125 Kr. og 75 Kr. til 120 Kr. og 70 Kr. Repræsentanterne for Organisationerne — fortsatte Ministeren — „erklærer sig, naar denne Ændring vedtages, enige i Lovforslaget“. I Overensstemmelse hermed stillede Finansministeren Ændringsforslag ved Sagens 2. Behandling. Ændringsforslagene vedtoges uden Afstemning. Lovforslaget vedtoges i *Folketinget* enstemmig med 73 St. (Lovforslagets Fremsættelse og alle 3 Behandlinger i Folketinget foregik paa samme Dag; ved 1. Behandling rejste Wulff Indsigelse mod denne hurtige Behandling; Tingets Samtykke gaves med 63 St. mod 3; F. Sp. 43 samt Sp. 48—52). — Ved 1. Behandling i *Landstinget* udtalte Oluf Jensen og Hey sig bl. a. for at ophæve Lønningsgrænsen for dem, der skal kunne faa Dyrtidstillæg. Finansministeren erkendte, at „finansielt vilde det ikke betyde meget“, men han vilde „meget indtrængende anbefale, at man ikke rører ved denne Grænse“. Sagen henvises til et Udvalg. Dettes Flertal (Jørgen Berthelsen, Dalsgaard, Ejsing, Frandsen, N. Hansen, Ole Hansen, Hey, Harald Jensen, Jørgen Pedersen og Trier) indstillede Forslaget til uforandret Vedtagelse. „Dette udelukker ikke“, hedder det i Betænkningen, „at Medlemmer af Flertallet paa enkelte Punkter kunde have ønsket andre Bestemmelser om Tilskuddets Fordeling eller visse Henvendelser til Lovgivningsmagten imødekommet; men for Flertallet har det været af afgørende Betydning, at Forslaget i den foreliggende Skikkelse er godkendt af Repræsentanterne for de Organisationer, med hvem der er forhandlet om Sagen, og at Forslaget derefter uændret er gennemført i Folketinget. Det er Flertallets Opfattelse, at det under disse Forhold ikke vilde være rigtigt af Landstinget uden bydende Nødvendighed at foretage Ændringer i Forslaget og derved nødvendiggøre dets Tilbagesendelse til Folketinget, hvilket igen vilde aabne Mulighed for yderligere Forhandlinger mellem de to Ting. Sagens Afgørelse vilde derved forsinkes, og man maatte da være forberedt paa, at der kunde opstaa ny Uro om Sagen og blive vakt Forventninger, som sikkert kun vilde berede Skuffelse.“ Og en saadan Nødvendighed forelaa ikke efter Flertallets Mening. Ganske vist vilde efter Lovforslaget, som det var affattet, nogle Embedsmænd faa Dyrtidstillæg, som det ikke var Meningen skulde med, men der skønnedes ikke af Hensyn til dette begrænsede Antal Embedsmænd at være Nødvendighed for en Ændring. Og omvendt vilde en rent bogstavelig Anvendelse af en anden Bestemmelse i Lovforslaget udelukke nogle fra at faa Dyrtidstillæg, som det var Meningen skulde med, men om denne Bestemmelse havde Finansministeren under 1. Behandling udtalt, at han vilde anvende den i Overensstemmelse med, hvad der var Forudsætningen. Et Ændrings-